

DOBRÝ PASTÝŘ

Časopis evangelických sborů
v Krnově a Bruntále

ROČNÍK 28

ČÍSLO 2

ČERVEN 2024

Přijďte na Noc kostelů

Letošní noc kostelů je naplánována na pátek 7.6. Tento den, přibližně mezi šestou odpolední a půlnocí, můžete najít otevřené dveře většiny kostelů a církevních budov v Česku, ale také v dalších evropských zemích. Některé budou prostě otevřené k nakouknutí, v jiných můžete zažít i nějaký zajímavý program. Od přednášek, přes koncerty až k hrám pro děti.

Krnovský kostel není výjimkou. Otevřeno

budeme mít od 18.00 do 23.00. V průběhu si budete moci nejprve poslechnout dětský sbor Brumendo ze ZŠ Janáčkovo náměstí v Krnově, později budete moci zpívat chvály ze zpěvníku nebo trampské písničky u táboráku se skupinou Tramínek. Na závěr je pak připraveno noční ztišení, zamyšlení a modlitby s písničkami z komunity v Taizé.

Zveme vás – udělejte si chvíli a stavte se. Bude to stát za to. /šj/

Letní tábory

V letošním roce chystáme pro děti hned dva tábory:

- **Příměstský tábor v Krnově pro děti od 4 do 9 let.**
Výlety do okolí, hry, povídání, zpívání a všechno ostatní, co k tomu patří.
Datum: 19.-23.8. Cena: 800,- Kč.
Přihlášky u Marty Markové
- **Tábor na Spálově pro dobrodruhy od 9 do 14 let.**
Indiánská týpí, hry v lese i na louce, řeka s raky, zpívání u táboráku, výlety a dobrá parta.
Termín: 14.-21.7. Cena: 3500,- Kč.
Blíže informace a přihlášky na <http://www.ymcaorlova.cz/tabory/tabor-spalov/>

**DOBÝ
PASTÝŘ**

Časopis evangelického sboru v Krnově a Bruntále vydáván pro členy a přátele sboru za dobrovolný příspěvek.
Redakční rada: Tamara Maláčová, Štěpán Janča, Petr Strnadel.

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ

Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8, Krnov, 794 01, tel.: 739 244 607.
Kazatel sboru: Štěpán Janča.
Pravidelná shromáždění: Neděle 9.45 bohoslužby v evangelickém kostele,
Úterý: 17.00 biblická hodina na faře, Pátek: modlitební setkání v 18.00 na faře.

Úvodník

Záře nad hlavou

Začátkem května bylo možné i v našich zeměpisných šířkách spatřit polární záři. Velmi zajímavá informace pro každého, kdo má v sobě trochu dobrodružného ducha a nadšení pro krásu stvoření. Mnoho fotografů vyrazilo někam do hor s nadějí, že ten neobvyklý úkaz zachytí, jiní jen tak zvedli oči k nebi a kochali se zvláštní podívanou.

Nebudu se pouštět do spekulací, jestli tyto optické hody do našich končin přiválo globální oteplování nebo naopak mrazivá mezinárodní politická situace. Bylo to jednoduše překvapení - prostě se objevila a kdo si dal pozor, uviděl ji.

Přiznám se bez mučení, že já jsem ji nezahlídl. Zpětně mě to mrzí, ale nic už s tím nenadělám. Snad někdy příště. Prostě jsem v pravý čas nezvednul oči k nebi.

Je to krásné podobenství: Nebe nás někdy překvapí. Je kolem nás mnoho lidí, kteří chodí po světě jen s očima sklopenýma k zemi; vidí pak samé překážky a komplikace a nepřijemnosti, a pak naříkají a skuhrají a nadávají. A možná i my křesťané občas zapomínáme, že dobré věci přicházejí spíše shůry, od Dárce všeho dobrého. Zapomínáme očekávat, ztrácíme naději a víru. A to jen proto, že nepozvedneme oči k nebi.

Stojí za to, pozvedat oči k Nebi (teď ho záměrně píšu s velkým N, aby bylo jasné, že nemyslím jen na oblohu, jakkoli zářivou).

Stojí za to se obracet k Bohu jak se svými díky a chválami, tak se svými starostmi nebo problémy. A možná nás překvapí, až jednou vzhledneme vzhůru, že dokonce ani naše špatnosti nemůžou Nebe zatemnit natolik, aby nám aspoň trochu nezazářilo.

Nebe nás může překvapit. Škoda pak litovat, když tu nádhernou podívanou prošviháme jen proto, že všechno své vnímání zahlcujeme záležitostmi přizemními a nevzhlížíme k Pánu Bohu. Ne nadarmo jsou mnohá biblická vidění uvedena slovy: „I pozvedl oči a hle...“ Takto někteří bibličtí lidé uviděli anděly nebo získali novou inspiraci pro další cestu životem.

Polární záře mě zastihla zcela nepřipraveného. Nevěděl jsem o ní a nečekal jsem ji. Jiní věděli a byli přichystaní. Naslouchali astronomům, kteří dokážou takovou událost předpovědět. Opět i z tohoto si můžeme vzít příklad: jsou kolem nás lidé, kteří nám připomínají, že se máme k nebi obracet často a s očekáváním dobrého; a taky Bible a dávní svědkové víry nás ujišťují, že shůry se můžeme dočkat dobré rady i pomoci ve chvíli nouze. Má smysl být připraven a vyhlížet.

Proto buďme připravení, naslouchejme těm, kdo pro nás mají dobré rady, a vzhledneme čas od času k nebi.

Štěpán Janča

Nakouknutí pod pokličku církevního vedení

Skoro ve stejnou dobu jako závěrečné zápasy Šokejového mistrovství světa se v Praze konal synod Českobratrské církve evangelické. Přesněji řečeno: 23.-25.5. se v komunitním centru Matky Teresy na Jižním Městě sešlo přibližně 70 delegátů, reprezentujících své senioráty. K tomu bezmála 20 poradců – za mládež, za Diakonii, za kaplany, právní poradci a další.

Synod je nejvyšším orgánem Českobratrské církve evangelické a funguje přibližně jako parlament: zvolení zástupci ze všech koutů republiky se sejdou a rozhodují o dalším směřování církve. Debatuje se, a nakonec hlasuje o otázkách duchovních, organizačních, finančních, a vůbec o všem, co v životě církevního společenství přichází na pořad. Synod je také nejvyšším odvolacím orgánem v případech sporů v rámci církve.

Témat, kterými se synod zabývá, je opravdu mnoho. Díky za vymoženosti elektroniky – to, že se nemusí tisknout desítky, možná stovky stran materiálů, že na pár kliknutí můžete sdílet podklady se všemi ostatními, že je možné hlasovat online aplikací, takže během minuty po hlasování už známe spolehlivě výsledek, to všechno nesmírně urychluje jednání. I tak ovšem synod má co dělat – například letošní páteční zasedání trvalo s malými přestávkami od osmi ráno do jedenácti večer. Od účastníků to vyžaduje dobrou přípravu a intenzivní soustředění.

Některé věci se opakují každý rok přibližně stejně – například schválení hospodářského výsledku za rok předchozí a rozpočtu na rok letošní, stanovení výše odvodu do personálního fondu nebo rozpis celocírkevních sbírek. Jiné přicházejí jednorázově – ať už jako témata, otevřená Synodní radou, nebo jako návrhy, které se urodily ve sborech a na konventech. Některé otázky jsou schváleny během pár minut, jiné zaberou hodiny urputných diskuzí a cízelování formulací usnesení.

Největšími tématy letošního zasedání byly:

-> reorganizace seniorátů (církevní kraje). Z dosavadních 14 jich vznikne 9. Našeho seniorátu se změna nedotkne vůbec, hlavní změny nastávají v končinách českých a na Vysočině.

-> platy farářů a nová pravidla pro stanovování

nájemného ve farních bytech. Stanovení nájemného nadále nebude jen na dohodě sboru a faráře, ale bude se řídit obecnými pravidly a cenami v místě obvyklými.

-> otázky vzešlé z rozsáhlé debaty nad loňským usnesením, umožňujícím farářům udělit požehnání vztahům osob stejného pohlaví. Tato možnost nadále zůstává, ale bylo výslovně doplněno, že rozhodnutí o tom, zda se to bude dít v konkrétním sboru, leží zcela v kompetenci staršovstva a faráře.

Celou věc ještě více zamotala změna české legislativy v této věci – podle zákona přijatého parlamentem v minulém měsíci sice nadále název manželství zůstává výhradně pro svazek muže a ženy, ale byla uzákoněna nová forma oficiálně uzavřeného partnerství osob stejného pohlaví. Nově takováto partnerství bude možné (z hlediska státní legislativy) uzavírat nejen na úřadech před představiteli státu, ale i v kostelích před faráři. Církve jsou státem žádány o vyjádření, zda toto umožní nebo ne; tato otázka bude předložena sborům a konventům.

-> na závěr synod jako každoročně vydal vyjádření k aktuálním záležitostem. Letošní prohlášení myslí na oběti konfliktu mezi Izraelem a Palestinci. Synod vyzývá sbory, aby v modlitbách nezapomínaly na složitou situaci a osobní tragédie lidí na obou stranách, a také aby prosily o Boží pokoj. Vyjádření dokonce doporučuje i možnost konkrétní podpory rodin, které v konfliktu přišly o své blízké.

Synodní jednání je poměrně dost komplikované, delegáti přicházejí s různými pohledy na věci, někdy není snadné dojít ke kompromisu, který by uspokojil všechny. Některé záležitosti jsou čistě praktické, jiné budí velké emoce a předsednictvo musí krotit zapálené diskutéry. Je proto důležité, že synodní jednání začíná společnými bohoslužbami s Večeří Páně, při kterých si připomínáme Boží lásku a Boží odpuštění, a také slibem, který skládají všichni synodální, totiž že „během jednání na synodu se budeme řídit svědectvím Písma svatého a církevními řády, aby tak církev dorůstala v toho, který je hlavou, totiž v Krista.“ /šj/

Pojed'te s námi na hory!

V neděli 16. 6. výjimečně nebudou v krnovském kostele bohoslužby. Pojedeme totiž společně na okrskovou bohoslužbu (tedy společné setkání sborů Bruntál, Krnov, Opava a Vítkov), která se tentokrát koná v kostele na Anenském vrchu nad Andělskou Horou. Bohoslužba začíná v 10.00 a pro ty, kdo budou chtít jet společně, bude přistaven autobus v 8.30 ke kostelu.

Okrskové setkání je skvělou příležitostí seznámit se hlouběji nejen s členy našich společenství, ale také s bratry a sestrami z dalších sborů. Budeme moci společně oslavovat našeho Pána při bohoslužbě, ale taky si popovídat o tom, co nás těší nebo trápí v našich sborech při jídle a neformální části setkání.

Počítejte prosím s tím, že

výlet je plánován na celou neděli (asi do 15.00), bude dobře postaráno nejen o naše duše, ale i o naše žaludky. Připravuje se i dobrodružný program pro děti, takže se rodiče nemusí bát, že se jejich potomci budou nudit. Místo na kraji jesenických hvozdů je naprosto ideální právě pro děti nebo mládež.

Bude-li někdo chtít společný stůl obohatit vlastním výrobkem, slaným či sladkým, bude vítán. Pamatujte prosíme také na sbírku – bude použita na pokrytí nákladů akce.

Pokud byste stáli o ještě hlubší zážitek a intenzivnější společenství, pak vás zveme, abyste s námi jeli na celý víkend (14.-16.6.). Budeme mít k dispozici salesiánskou chaloupku, která stojí přímo vedle kostela a kde se může

ubytovat 30 nocležníků. Program bude zcela neformální – společné jídlo, povídání, zpívání, hry, ztišení, výlet (podle chuti, počasí a zdatnosti účastníků), táborák, a co nás ještě napadne a na čem se na místě domluvíme.

Ubytování je ve společných pokojích po cca. 8 lidech, sprchy a záchody jsou v přízemí. Spí se na postelích, ale je nutné si s sebou přivést prostěradlo a deku/spacák, případně polštář. Jídlo budeme chystat společně, bude-li zima, zatopíme v krbu.

Cena pobytu (na celý víkend včetně jídla) je 600,- Kč pro dospělého a 400,- Kč pro děti.

Tak neváhejte a přihlaste se, nejlépe mailem na stepan.janca@evangnet.cz.

/šj/

Brigáda v Krasově pro malé i velké

V tento slunečný den – 1. května 2024 – jsem se s našimi dvěma kluky vypravil do malebné vesničky Krasov. V plánu bylo něco uklidit, vyčistit, natřít, rozebrat. Každý dal ruku k dílu a před očima jsme mohli vidět, jak se vyměňuje starý plot, desky získávají ochrannou barvu, nebo jak mizí prach z kostelních lavic.

Se sestrou Tamarou jsem měl vzpomínkový rozhovor o bratru faráři Broňkovi Kielarovi. Sestra mi ukazovala dodatečně vybudované příčky na kruchtě kostela, která v minulosti byla zadělána polystyrenem. Místnost byla tímto chráněna před únikem tepla. Kdysi se zde na kruchtě bratři a sestry setkávali v kostele i v zimě. Mile mě překvapilo, že počasí nebylo překážkou k setkání nad Božím Slovem na tak pěkném místě.

Mé oči zaujalo několik starých židlí, některé byly značky Tonet. Stářím již poznamenané, broučkem prožrané. Všechny jsem vynesl na hřející slunce, utřel a následně natřel ochrannou lazurou, s vírou, že prodloužím jejich životnost. Víte, mám slabost pro takový překrásný nábytek z ohýbaného dře-

va. A můžu prozradit, že tyto židle jsou ještě nějak jinak vzácné. K tomu se vyjádřím za chvíli. Velké poděkování krnovským za jednu darovanou židli. Nyní zaujala čestné místo u pracovního stolu v bruntálském sborovém bytě. Židli jsem zpevnil, utáhnul, a zvažuji její obroušení a opětovné natření. Ale povím vám, že pěkná je i tak, jak ji zub času poznamenal. Jde vidět, že už má něco za sebou, a i přes její unavenost, je odhodlána dále sloužit. Oceňuji kvalitu zpracování a vel-

mi líbivý design kavárenského stylu první republiky.

Pohled na tak starou židli mi v mysli probouzí myšlenky na sudetské Němce, kteří krasovský kostel zbudovali a jen sedm let využívali. Právě na této židli mohl sedět jeden z křesťanů využívající nový kostel. Dědictví sudetských Němců, kterým vděčíme za budování Božího království před námi. Kéž dnes na jiných místech prožívají mnohonásobné pozhřebání. Pro našeho Nebeského Otce není nic nemožné. On může na dobré obrátit i ty těžké okamžiky naší historie.

Mám nesmírnou radost, že můžeme v těchto dnech navštěvovat toto mimořádné místo v Krasově. Na brigádě nechybělo zastoupení z každé generace. Jako Boží rodina jsme se radovali ze slunce, společné práce a her. Dokonce jsem na závěr se synem Jonášem projel vesnicí na kole a mohl si ještě vychutnat krásu Krasova z cyklistického sedla.

Petr Lakomý

Velikonoční čtení Bible

Ve čtvrtek 28. 3. proběhlo na Bruntálském náměstí „Celonárodní čtení Bible“. Letos byla tato iniciativa obohacena i službou modlitebního karavanu pod záštitou hnutí modliteb 24/7. Kromě četného zastoupení místních křesťanů se přidali i další bratři, kteří jsou do uvedené modlitební služby zapojeni. Po celý den zněla do mikrofonu slova zapsaná v evangeliích a kolemjdoucí mohli požádat o přímluvnou modlitbu či rozhovor. Tento patnáctý ročník je důkazem toho, že tato akce má již v Bruntále své pevné místo a věříme, že je zdrojem pozhánání pro naše město.

Koncert Giny a Kirsten

Třetí květnové sobotní odpoledne se v městském parku rozezněly melodie v podání zpěvačky Giny, její dcery Kirsten a kapely. Gina je autorkou již mnoha zdomácněných křesťanských chvalozpěvů, kterými také potěšila srdce návštěvníků koncertu. Atmosféru osvěžilo i mnoho nových písní a neotřelých textů z tvorby Kirsten. Nechyběla ani promluva na téma smíření s Bohem a životní svědectví z úst samotné zpěvačky. Je darem a oslavou, že křesťané mohou takto veřejně sdílet svou vírou a setkávat se.

Dětská setkání na faře

Děti z Krnova a Bruntálu se během celého školního roku setkávaly ke společným hrám, zpěvu a přemýšlení o velkých skutcích Božích. Vzájemný čas si vždycky náramně užívaly. Poslední setkání v letošním školním roce se uskutečnilo v pátek 14. 6. na faře v Bruntále.

Po odchodu z Krnova to bylo docela náročné

Před 21 lety se do našeho města přestěhoval nový kazatel Radovan Rosický s rodinou. Pro evangelický sbor to byla úleva, protože se obsazením farářského místa měl již delší dobu problémy.

Tak tedy 1. 9. 2003 přišel Radovan Rosický s manželkou Martinou, syny Alešem a Stanislavem, pětiletou dcerou Karolínkou a čistotnou kočičkou Mickou. Milá, sborotvorná rodina. Co si pamatuji, byla Karolínka průbojná, společenské stvoření, které se hned tak někoho nelekne. Dnes je Karolína již dospělá dívka. Člověk nemusí mít hodně odžito, aby mohl vzpomínat. A mezi takové lidi patří i naše dnešní respondentka.

● Karolínko, nemůžu začít jinak, než se tě zeptat, jestli ráda vzpomínáš na Krnov? Ale pravdu, prosím. Co se ti nejvíce zapsalo do vzpomínek?

Z Krnova mám spoustu krásných vzpomínek. Nejdříve se mi asi vybaví náš dům. Stará a nová fara. Zažila jsem v těch domech skoro celé své dětství od 5 let a moc ráda na ně vzpomínám. Byla to pro mě léta bezstarostnosti, pohody a radosti. V Krnově jsem vystudovala základní školu a gymnázium. Také jsem navštěvovala různé kroužky a tím největším byla asi hudobka. Chodila jsem na hodiny flétny, komorní hry (do souboru Čtyřlet) a do Dechového orchestru mladých.

V kostele jsem chodila do našeho pěveckého sboru a byla ve skupince chváliců. Krnovský sbor mi byl opravdu domovem. Zнала jsem úplně každický kout. Život farářovy dcery byl a je pro mě stále zajímavý. Je opravdu hezké vědět, jak přesně mají bohoslužby vypadat, kdy se co bude dít, co inspirovalo pana faráře k danému kázání apod. Sbor byl pro mě bezpečné místo, kde jsem vždy věděla, že na mě lidé budou hodni a záleží jim na mě. V paměti mi uvízla například paní Daňková, kterou jsem měla moc ráda a občas nám dělala adoptivní babičku a hlídala nás. Dále se mi vybavuje například paní Šimarová, která mě s sebou a dalšími dětmi brala autobusem na balet nebo například paní Velišková, kterou jsem měla prostě ráda, protože byla velmi moudrá a hodná. Vzpomínám si také na naši mládež v tom největším rozkvětu; by-

lo mi tak 13 let a mládež tehdy probíhala v prostorách bývalé Karnoly. Je neskutečné, jak lidé, kteří tam chodili, už jsou v životě mnohem dál. Mají děti, jsou to vysokoškoláci atp.

● Slyšela jsem, že někteří děti z fary nejsou zrovna nadšené, že otec je farář. Jak jsi tuto skutečnost prožívala? Nebyl to také tvůj problém?

Věřím, že to tak je. Nicméně, já jsem to tak nikdy úplně neprožívala. Na základní škole se mi občas děti smály a ptaly se: „Ty jako až vyrosteš, tak budeš jeptiška?“ Vždycky jsem normálně odpovídala, že ne a že my v naší církvi žádné jeptišky nemáme. V tom jsem se vždy držela dobře a nenechala se sebou zametat. Obecně pro mě být dcerou faráře bylo spíše zajímavé a bavilo mě občas jezdit s tatou na bohoslužby někam jinam, kde jsem viděla lidi ze stejné církve a poznávala nová místa.

● Když jsi v roce 2018 končila studium gymnázia, z Krnova jste se odstěhovali. Kde jsi zakotvila?

Když jsme se o prázdninách přestěhovali, tak to byl docela náročný start. Byla jsem najednou v novém městě, ale ne jen v jednom. Nová pro mě byla Roudnice, kde jsem bydlela s rodiči, ale i Liberec, kde jsem začala studovat na Technické univerzitě v Liberci (TUL) a taky bydlet na kolejích. Bylo to všechno děsivé, ale zároveň

jsem se těšila na nová dobrodružství, která mě tam čekala. A skutečně to tak ze začátku bylo. Na TULce jsem poznala skvělé kamarádky, se kterými jsme dodneška v kontaktu a obor mě moc bavil. Samozřejmě, že to ze začátku nebylo všechno o duhách a jednorozcích, ale nějak jsem to zvládala. Jednou z moc fajn věcí bylo i to, že díky mně a několika dalších slečen, jsme na kolejičkách založily skupinku UKH, což je Univerzitní křesťanské hnutí. Setkávaly jsme se co týden nebo dva a trávily jsme čas s Bohem a spolu. Bylo to opravdu nádherné období. Ve druhém ročníku se nabízel možnost vycestovat na zahraniční studijní pobyt Erasmus+. Odcestovala jsem na 5 měsíců do nádherné Granady, což je město v provincii Andalucia ve Španělsku. Těch 5 měsíců - obrovský životní zážitek. Vycestovala jsem sama a studovala tam jen ve španělštině. Poté, co jsem se vrátila domů a nastěhovala se na druhý letní semestr na koleje, začal Covid. Se spolužáky jsme si dělali legraci, že to za pár týdnů skončí a zase se sejdeme ve škole. Bohužel to tak nebylo. Z těch několika týdnů se staly 3 semestry v dálkovém studiu. Nezbylo nám nic jiného, než být zavřeni doma a výuka probíhala pouze online. Tohle bylo další dost nepříjemné a náročné období. Bylo mi hrozně líto, že tím ztrácím svůj čas, kdy jsem mladá a můžu ho trávit s kamarády na univerzitě. Myslím, že nás to ochromilo všechny, ať už se to zdá či nezdá. Když Covid skončil, mohli jsme se vrátit do školy. Nicméně mě v životě čekala další zkouška v podobě zdravotních problémů. Strávila jsem proto ještě asi rok na indivi-

• *Noc kostelů, 2013.*

duálním studijním plánu a do Liberce jsem jen občas dojížděla na zkoušky. Po roce studia s individuálním plánem mi zbýval už jen jeden předmet, který jsem minulý rok nezvládla. Mým rozhodnutím bylo najít si nějakou přechodnou práci. Usmálo se na mě štěstí a díky Bohu jsem našla zaměstnání velice rychle a od září roku 2022 začala pracovat jako asistentka pedagoga na základní škole v 1. třídě. Práce mě moc bavila a objevila se tam i fajn kamarádka. Bylo velmi zajímavé nahlédnout do světa školství a taky do toho, jak to tam všechno chodí. Ve stejném roce jsem se pokusila jít na státnice, bohužel se mi první pokus nepodařil. Nový termín jsem ze strachu odložila na další rok. Avšak místo asistentky pro mě v Mělníku už dál nebylo a já musela změnit práci a zkusit pohovor na ZŠ přímo v Roudnici na pozici učitelky angličtiny a španělštiny. A vyšlo to. Učení mě hodně baví, ale díky zmíněným zdravotním obtížím jsem studium na univerzitě zanechala. Od té doby stále učím tady v Roudnici a příští rok plánuji práci zase změnit. Zvykání na Roudnici, nové místo, lidi

a práci bylo dost náročné, ale zvládla jsem to a můžu říct, že teď se tu už cítím jako doma. I když jsem studium nedokončila, tak si myslím, že mě celá ta zkušenost a samozřejmě i výuka hodně obohatila a jako učitelka se teď cítím dobře. Práce s dětmi mě moc baví, i když na druhém stupni je to občas fakt odeol!

● **Jsi mladá, vzdělaná, perspektivní. Je pro tebe víra v Boha důležitá? Pokud ano, cítíš ve svém životě Boží ruku, která tě vede?**

Víra v Boha pro mě rozhodně důležitá je. Už od mala tak nějak vím, že Bůh prostě je. O tom jsem byla v životě již několikrát přesvědčená tím, jak jsem viděla, že Bůh působí v životech jiných lidí kolem mě. Proto to беру jako fakt a nepochybuji o tom.

Řekla bych, že ve svém životě vidím Boží vedení hlavně zpětně. Pamatují si, že když jsem se přistěhovala do Liberce, tak první rok se mě hodně zmocňovaly pochybnosti, jestli tam opravdu mám být. Později jsem si uvědomila, že Bůh mě jsem poslal. Už to, jak se povedl vznik naší UKH skupinky, byl toho důkazem. Potom to byly různé rozhovory

o Bohu s mými nevěřícími spolužáky atp. Mám samozřejmě v životě období, kdy si připadám od Boha vzdálená. Vždy ale vím, že i když teď zrovna Boží přítomnost tolik necítím, je vždycky tady a já nikdy nepřestanu věřit, že On existuje, miluje mě a čeká na to, až se k Němu zase vrátím.

● **Měla jsi možnost navázat vztahy s nějakou křesťanskou skupinou mladých?**

Ano, jak jsem již zmínila výše, v Liberci to byla skupinka UKH a později bylo pro mě obohacující navštěvovat velice zajímavou skupinku křesťanů, kteří pocházeli z Reformované církve Liberec. Je to skupinka tří bratrů z křesťanské rodiny, kteří se rozhodli založit pro své spolužáky z univerzity otevřený koncept něčeho jako je mládež. Bylo to opravdu hodně zajímavé, protože měli jedno krásné, ale odvážné pravidlo nebo zásadu, a to, že žádná otázka není zakázaná. I když už jsem věřící byla, tehle formát setkávání mě nadchl a moc ráda jsem mezi ně chodila. Na našich setkáních se běžně objevovali pořád noví a noví lidé, někteří zůstali a chodili pravidelně a někteří si to párkrát poslechli a pak šli zase svou cestou a dál nechodili. Nicméně jsem to vždycky považovala za naprosto nádhernou a krásnou evangelizaci a způsob, jak se neformálně dostat ke křesťanům a Bohu. Jak jsem již zmínila, taková zásada byla dost náročná na udržení setkávání. Myslím, že bychom se všichni shodli na tom, že vysvětlovat některé teologické otázky není žádná legrace a vyžaduje to spoustu trpělivosti, času a také studia Bible. Kluci našťastí tohle všechno měli a byla (a myslím, že to stále je) krás-

• *Zachumelená Velikonoční neděle, konfirmace 2013.*

ná služba pro lidi kolem. Jinak jsem v Roudnici také občas docházela do mládeže, která byla původně spojená mládež našeho ČCE a pak sboru AC, který má v Roudnici svou stanicí. Od nás jsem bohužel chodila jen já, protože v té době u nás moc mladých lidí nebylo. Po nějaké době jsem ale chodit přestala, protože se mi zdálo, že jsem na to už moc stará. Momentálně tedy navštěvuji naši ČCE v Roudnici a občas zavítám do smíchovského sboru ČCE v Praze se svým přítelem.

● **Každý mladý člověk má své vize. O čem sníš ty? Prozradíš?**

Moje vize o životě už teď nejsou tak idealistické jako dřív, ale ještě mi nějaké zůstaly. Snažím se na život koukat více realisticky, ale zároveň mít nějaké cíle. Ráda bych v životě byla hlavně šťastná a dělala to, co mě baví. Mám asi stejné představy o životě jako spousta mladých lidí. Ráda bych měla manžela, rodinu a krásné místo, kde můžu bydlet, růst, tvořit, odpočívat atd. Jinak co se týká mých pracovních vizí, moc bych ráda v budoucnu měla svou jazykovou

školu. Je to ale spíš sen a vede k němu ještě dlouhá cesta.

● **Předpokládám, že ve svém mladém věku jsi ještě moc problémů a stresů nezažila. Ale člověk přece nemusí procházet životními krachy a kotrmelci, aby si oblíbil Boží slovo a rád z něj čerpal. Platí to i o tobě? Kterou část z Bible si ráda připomínáš?**

Z Bible asi nemám oblíbenou žádnou část konkrétně. Spíš si ráda připomínám verše, které už znám a čas od času na mě někde vyskočí a krásně mi osvětlí situaci, kterou zrovna prožívám.

Karolínko, je potěšující vidět růst mladého člověka od nejtělejšího dětství, který ani v období puberty víru v Boha neodloží jako nepotřebnou věc. Líbí se mi výrok F. M. Dostojevského: „Když člověk opustí Boha, jistě se skloní před nějakou modlou.“ Je dobře, že to není tvůj případ, jakkoliv vím, že cesta zpět k Bohu existuje. Přejeme ti na tvé životní cestě hodně Boží moudrosti a málo životních kopanců.

Tamara Maláčová

Sudetoněmecké dny v Augsburgu

Ve dnech 17. - 19. 5. se vpravila čtyřlenná skupina z Bruntálu do sousedního Německa, města Augsburg. V rámci Sudetoněmeckých dnů je čekala prezentace služby „Smíření mezi Čechy a Sudetskými Němci“ formou vlastního stánku. Manželé Hotovi, současní iniciátoři myšlenky smíření v našem regionu, spolu se svými dvěma syny měli možnost oslovit nespočet Sudetských Němců. Vznikl zde otevřený prostor pro vzájemné sdílení. V některých případech společně vstupovali i do hlubších rozhovorů či modliteb. Zájemcům také nabízeli regionální produkty z Jeseníků. Návštěvníci stánku často zmiňovali, že je to snad poprvé, kdy přichází na Sudetoněmecké dny někdo z Bruntálska. Reakce byly rozmanité, ale z velké většiny pozitivní. Zde jeden příklad za všechny:

„V neděli nás navštívil jeden starší manželský pár. Sdíleli s námi své pocity hořkosti, podle nich s iniciati-

vou smíření přicházíme příliš pozdě. Vnímala jsem, že jsou tady každá slova zbytečná. Zde může pomoci jen Duch Svátý. Zeptala jsem se proto, zda se za ně můžeme modlit. Nebyli proti. Vložila jsem na paní ruce a vyslovila jednoduchou modlitbu. Oba byli dojata i paní začala plakat. Objala jsem ji...“ Kristýna Hotová, Reflexe SD Augsburg

Ve veřejných promluvách různých osobností, politiků a hlavních představitelů Su-

detoněmeckých spolků byl kladně hodnocen vývoj česko - německých vztahů. Oceňován byl jejich celoevropský přínos a vyzdvižen dobrý příklad k ponaučení. Bern Posselt, vedoucí Sudetendeutsche Landsmanschaft, zakončil svou řeč slovy, že nacionalistický duch v Evropě, který opět sílí, může být poražen jen tehdy, když bude Evropa naplněna Duchem Svátým.

/pl/

Velikonoční hra

Výkony herců se rok od roku zlepšují

Jednou z možností, jak hlouběji prožít Velikonoce a zároveň jejich příběh přiblížit i těm, kdo do kostela pravidelně nezavítají, jsou pašijové hry. Také v našem kostele jsme se letos připojili s divadelním zpracováním příběhu o ukřižování a vzkříšení Ježíše Krista.

Velký pátek letos připadl na 29. 3. Přípravy ale začaly už několik týdnů před tímto datem - svolání malých i velkých herců, rozdání scénářů, dílčí zkoušky, chystání kulís a kostýmů.

Na Velký pátek dopoledne jsme se pak už všichni sešli ke generální zkoušce, kde se ještě narychlo promýšlely poslední detaily, zkoušela hudba, několikrát jsme procházeli náročnější částí příběhu, nacvičovali nástupy a odchody herců ze scény. Věřím, že mnozí z nás ze zkoušky odcházeli s obavami, jak to nakonec zvládneme, jestli nás nezklame technika apod. Mě-

li jsme obavy, zda nezapomeneme nějakou důležitou část příběhu, proto doma po obědě nastalo ještě rychlé opakování textů.

Odpoledne okolo 16. hodiny se začali herci opět shromažďovat v kostele a tentokrát jsme se už oblékli do kostýmů. Za sebe musím říct, že mě vždy, když se hra (ať už vánoční nebo velikonoční) rozběhne "na ostro", výkony herců příjemně překvapí a mám pocit, že se každým rokem zlepšují. Víím ale, že to není jen naším lidským přičiněním.

Každý jednotlivý herec a herečka, pomocníci s organizací, zpěváci, až po nápovědu, zvukaře a vypravěče, ti všichni si zaslouží poděkování. Je krásné vidět, co všechno dokážeme dát společně dohromady, když tomu věnujeme trochu času a Pán Bůh nám v tom požehná.

Denisa Vyroubalová

Jděte

Začalo to nejspíš v malé potmělé stodole mého strýce na Valašsku. Seděli jsme svorně u provizorních táborových stolů a poslouchali vyprávění muže s plnou sousem. Mluvil o prasatech a korytu, z kterého snad měl jíst i jejich vlastní pasáček. Připadalo mi to nemístné a překvapivé. Jak se v této staré, svaté a tajemné knize může ukrývat takovéto pokleslé chování. Bylo mi skoro deset a poslouchala jsem první biblické příběhy ústy ctihodného pana faráře. Tím to začalo a pokračovalo dalších dobrých osm let, než slyšené Slovo dosáhlo v mém životě svého cíle, spasení duše. Záhy po mých osmnáctých narozeninách jsem se tedy stala nejen posluchačem, ale také zvěstovatelem. Bylo mi nějak bytostně jasné, že tak radikální a krásnou zprávu musí slyšet celý svět. A snažila jsem se, aby tomu tak opravdu bylo.

Na gymnáziu byla třetina naší třídy stejně smýšlejících. Na dnešní poměry opravdo-

vá armáda služebníků Božích. Jednou týdně jsme si oblékli naši společnou uniformu, modré tričko. Na přední straně nápis: „Věřím v Ježíše, ptej se proč!“. Vzadu sebejistě doporučení: „Vyzkoušej a uvidíš, jak dobrý je Bůh!“. Nosili jsme je v upřímné víře a s nasazením za spásu našich spolužáků. Nechci bagatelizovat. Potřebujeme mládí, horlivé a odvážné. Bez toho bychom mohli snadno usnout na vavřínech. Můžu ale zpětně hodnotit. Byli jsme poněkud militantní. Proč věřím v Ježíše, se mě tehdy nikdo nezeptal. Jak milovaně a přijaty se cítily zbylé dvě třetiny třídy pod výkřikem zvucných sloganů, si asi dokážu představit. Dnes vím, že mnohem důležitější je, co se skrývá uvnitř, než co je zjevné navenek. A že mnohá slova, výkřiky a slogany jsou silnější a důvěryhodnější, když jsou prověřena časem a výhni rozmanitých zkoušek, jak bývá u Boha zvykem.

Nedávno nás navštívilo naše širší příbuzenstvo. Muži

z této rodinné větve mají rádi pivo a sledování sportovních utkání. Já pivo nepiju a sportuji raději aktivně. Jsme odlišní, ale sdílíme své životy. Toho večera začínalo jedno z hokejových utkání mistrovství světa. Děti si nadšeně posedaly před obrazovku a fandily spolu s dědečkem. Přidala jsem se. I když mě zběsilé běhání za pukem nijak nezaujalo, užívala jsem si atmosféry společného večera. Druhého dne se konal koncert v místním parku. Přizvala jsem i naše příbuzné. Seděli jsme na lavičce hned v závětří místní hospody. Z pódia zazněly písně i jasná zvěst o Boží touze smířit se s člověkem. V úžase nad tím, že i tady sedíme pospolu, jsem se tiše modlila za naše blízké. Onoho večera na pohovce před obrazovkou a pak v parku na lavičce ve stínu košatých stromů se naše světy alespoň na chvíli protnul. Vznikl tak vzácný prostor pro vzájemné sdílení, pro lásku. A to je, myslím, ta nejkrásnější misie.

Pavλίna Lakomá

Den otevřených památek

Ve věži byl i pejsek

Protože i náš kostel není nejmladší, připojili jsme se jako sbor k akci „Den otevřených památek“. A tak v sobotu 18.5.2024 hned ve 12 hodin uvítal náš farář Štěpán Janča první skupinu hostů. Byl zájem o historii, architekturu, varhany apod...

„Patřila jsem mezi skupinu ochotných dobrovolníků, kteří se ujali zájemců o prohlídku,“ říká Eva Roztomilá. „Hned při vstupu lidé obdivovali náš krásný perníkový kostel, kterému bude už téměř rok a pořád drží. Ráda jsem si s lidmi povídala, přicházely i děti. Zvláště mě osobně potěšila asi 4-letá holčička, která se nechala vést, odvážně si se mnou povídala a zvědavě prohlížela naši místnost pro setkávání dětí (nedělní). Jsem rá-

da, že zrovna takovéto akce jsou dobrou příležitostí k vážným rozhovorům o Bohu, víře a rozdávání literatury nebo Bibli.“

Tamara Maláčová dodává: „Jako tradičně bývá největší zájem o prohlídku věže: klenba; zvon, na který někteří lidé fakt rádi zvoní; původní hodinový stroj... Myslím, že by z nás měl radost také sv. František z Assisi, který údajně kázal i zvířátkům. Úplně nahoru až k hodinám se totiž vyšplhal šikovný a poslušný pejsek v doprovodu své paničky.“

Moc bych si přála, aby se v krnovácích vzbudil zájem nejen o výhled z věže na město, ale také o hledání Boha.“

/tm/

Pozoruji velké změny

V nedávném čísle Dobrého pastýře jsme si mohli přečíst rozhovor s ukrajinským kazatelem z těšínska Jevhenijem Fursovem. Tentokrát se obrátíme k severní hranici. Dostí často do našeho společenství zavítá polský kazatel Czeslaw Kazmirów v.v. s manželkou Krystynou. Bydlí nedaleko Krnova, kousek za hranicemi v obci Ciermiecice. Za hezkého počasí dojdou klidnou chůzí do našeho kostela za 40 minut. Sympatičtí, radostní manželé, rodiče dcery Anety se s námi podělili o vzpomínky a naděje, či plány do budoucna.

● **Milý Czeslawe a Krystyno, pokud mě paměť neklame, se zdejším evangelickým sborem jste byli v kontaktu již dávno. Myslím, že po roce 1989 jste se seznámili s tehdejším kazatelem Milanem Moletzem. Vzpomínáte?**

Ano, vzpomínáme. K prvnímu kontaktu s evangelickým sborem v Krnově došlo po evangelizaci Reinharda Bonkeho v Ostravě v 90. letech. Už si přesně nepamatuji, který to byl rok. V tomto období se začaly objevovat nečekané možnosti. Velmi jsme toužili poznávat Boží rodinu nejen v nejbližším polském okolí, ale i za nedalekými hranicemi. Na zmíněné evangelizaci jsem získal adresu na kazatele krnovského evange-

lického sboru Milana Moletze. Myslím, že jsme s Milanem byli stejné „krevní skupiny“, rozuměli si – proto rád vzpomínám na mnohá setkání u Moletzových na faře nebo v kostele. Já v té době působil jako pastor letničního sboru Betlejem v Glubčicích.

● **Pak jste se na nějakou dobu odmlčeli. Proč? Když jsme se asi před třemi lety náhodně potkali v parku u kostela, velmi vás překvapilo, že Milan Moletz již dávno zemřel – to znamená, že kontakty byly na čas přerušeny.**

Je to pravda. Poté, co Milan odešel do USA, s nově vzniklým Křesťanským společenstvím jsme neměli žádný kontakt. Velmi mě pohltila angažovanost u nás v Polsku: organizace veřej-

ných evangelizací v Komunitním centru. S manželkou a dcerou Anetou jsme také jako křesťanská rodina působili v Glubčicích, Zdziżowicích a Kedzierzynu. Vyžadovalo to velké nasazení a obětavost. Kromě toho jsem pracoval v komplexu Strojní školy a později založil vlastní servisní společnost v Glubčicích. Avšak touha zvěstovat Boží slovo byla pro mě vždy prioritou. Proto jsem se rozhodl být 4 roky pastorem v Kietrzu a jezdit sloužit evangeliem do Prudniku, Ratiboře a Kedzierzynu. Manželka Krystyna zůstala doma se dcerou a později pracovala v Sociálním zdravotním středisku v Glubčicích.

Jak vidíš, náš život byl naplněn radostnou službou Bohu u nás doma v Polsku a neměl jsem kapacitu na

další aktivity. Avšak Moletzovi a křesťané v Krnově zůstali navždy v mém srdci.

● **Je hezké, že máte touhu sloužit Bohu. Krystyno, řeknete nám, prosím, jak jste se stali křesťany? Bylí to rodiče, kteří vás vedli ke Kristu? A co vám víra dává?**

Oba pocházíme z křesťanských rodin. Proto můžeme říct, že k Bohu nás přivedli rodiče svým příkladným životem. A protože nás vodili i do společenství křesťanů, měla na nás velký vliv také Nedělní škola. Víra – tedy živý vztah člověka k Bohu – nám dává sílu k překonání obtíží a pokušení tohoto světa, a hlavně nám dává naději na věčný život v Boží přítomnosti.

● **Czeslawe, jsi kazatelem ve výslužbě v Polsku a jezdíváte i na krnovské bohoslužby. Vnímáš nějaký rozdíl mezi lidmi tam a tady? Mezi polskými křesťany a křesťany tady ve Slezsku?**

Rozdíl? Já vnímám hlavně mnoho shodných postojů, podobností při bohoslužbě a v mezilidských vztazích. Takové rozdíly však existují i v našich církvích v Polsku. Některé sbory jsou charismatičtější, některé vyrovnanější. Na to má velký vliv pastor sboru a staršovstvo. A různorodost přece obohacuje církev.

● **Souhlasím s Vámi. Myslím, že každý zdravý sbor – ať charismatický nebo tradiční – se projevuje tím, zda se v něm žije nej-**

významější Boží přikázání: Miluj Pána, svého Boha, celým srdcem, duší i myslí a miluj svého bližního jako sám sebe (Matouš 22, 37). Na tom se určitě shodneme.

A ještě mám na myslí tohle: mnozí si uvědomujeme, že svět je dnes složitý. Hrubne a radikalizuje se. Myslím, že v Polsku to bude podobné. Nemáte starost, co bude dál? Lidé ztrácí smysl života. Nskončily „staré dobré časy“?

Ano. Pozoruji velké změny nejen v našem milém Polsku, ale v celém světě. Velká honba za blahobytem, velký nárůst nemravnosti, bez-

božnosti a svévole. Myslím, že takhle popisuje Bible poslední časy před druhým příchodem Krista. Podle mě „staré, dobré časy“ skončily a teď už žijeme v Bohem zaslíbené naději na „nové, lepší časy“ v nebeském království

● **Czeslawe, i když vím, že život málokdy vychází podle našich představ a snů, přece jsem zvědavá, jaký sen byste si chtěli v životě ještě splnit?**

Upřímně: mým snem je vytrvat v povolání, ke kterému mě povolal Bůh, obstát a dojít do Jeho království. Být víc a víc užitečný Bohu i lidem kolem nás. Získávat

nové hřivny – dary - od Boha a přivádět hledající lidi ke Kristu. To je naším společným snem.

● **To máte opravdu bohubilý sen. Někdy se nám ale život „zašmodrchá“ a z našich snů nezbude nic. Naštěstí se nemusíme bát, protože Pán Bůh se na nás nikdy nevykašle. - A jako věřícího páru se vás na závěr ptám: ze kte-**

ré části Písma čerpáte energii?

Myslíme si, že v Písmu je mnoho veršů, které nás nabíjí, jsou posilou, napomenutím a povzbuzením pro konkrétní životní situace. Teď bychom uvedli Žalm 23:

Když Bůh je můj Pastýř, co by mi mohlo chybět?... Být s ním je pro mne osvěžení i záruka, že nesejdu z cesty...I kdybych musel jít údolím smrti, budeš mi, Bože, nablízku, čeho bych se bál?...

Navíc tvá laskavost a tvé slítnování zůstanou se mnou do posledního dechu a potom budu žít navěky ve tvém domě.“ (Bible, Slovo na cestu)

Milá Krystyno a Cze-slawe, jsem ráda, že mezi námi je upřímné přátelství i když jsme každý „z jiného těsta“. Je skvělé, že nás spojuje Kristova láska. Ať dá Pán Bůh a navždy to tak zůstane.

Tamara Maláčová

V údolí radosti

Kraj na okraji není kraj bez citu; skládá se z příběhů lidí, jež žijí tu, a jejich předchůdci doma opuštěných, vyhnaných do své cizí země.

Předkové, předchůdci, nová generace, bez národa či národnosti vesnice bez tradice, místo bez budoucnosti?

Mnoho je ztraceno, ale ne všechno. Lípa a dub v jedné aleji společně zastíní pařezy, které, i když výhonky nevyženu, tvoří půdu pro nové semenáčky. Klíčí a rostou.

Chceme je zalévat, zasévat další, v Údolí radosti a jeho okolí. Slova opovržení i proto zabolí.

Ani kraj na okraji nemá jen stránku temnou; chceš vidět světlou? Tak pojd' tam jednou se mnou.

Proč z televize házejí k nám bláto? Nevím; jaký důvod má to? Někdy působí jako šípy i něčí názor nebo vtipy.

Nechceme zavírat budoucnosti dveře, zamávat, nechat být. Naopak, zůstat zde, budovat na důvěře k lidem, a k Bohu především. Být tu s Ním.

Byla již dávno města a místa, v očích lidí divná, malá – a přesto domovem Božím se stala, jak píše Jan, evangelista: Co dobrého *odamtud* může vyjít? namítal upřímný a rozhodl se přijít.

Nehleď jen skepticky zpod listí fíkovníku, jako on můžeš vidět věci větší. Pozemská města, místa – všechna jednou zvětší. Ale proč dělit je na horší a lepší? Jsou nám teď domovem a náš Pán je zná dobře, a ani dnes, věřím, stejně jako tehdy nezdráhá se přijít tam, odkud nikdo nic dobrého nečeká.

Mnoho je ztraceno, ale ne všechno. Dej, Pane, úrodnou půdu pro nové semenáčky. Kéž klíčí a rostou.

Chceme je zalévat, zasévat další, v Údolí radosti a jeho okolí; slova opovržení i proto zabolí.

Ani kraj na okraji nemá jen stránku temnou; chceš vidět světlou? Tak pojd' tam jednou se mnou.

*Napsáno 1.4. a 2.4. 2023 v ČakovéZS
Zuzana Siudová, 23 let, řk farnost Zátor*

Narozeniny v našich sborech

Milí oslavenci

– vy, kdo slavíte narozeniny v uvedených měsících: Přijměte naše blahopřání s přáním pevného zdraví a Boží ochrany.

Redakční rada Dobrého Pastýře, červen 2024

Všem oslavencům přeje, aby Boží přítomnost prostupovala všechny Vaše dny všední i sváteční.

Ježíš řekl:

„...a hle, já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání tohoto věku.“

Mt. 28:20 b

KRNOV:

Červenec:

Rostislav Čičman

Jirka Dolková

Vítězslav Maláč

Daniel Strádal

Ludmila Vajdová

Ester Zmrzliková

Jana Maláčová

Miroslava Šimarová

Emilie Čičmanová

Michal Vybíral

Josef Ničman

Srpen:

Jiří Sedláček

Bedřiška Matičková-Marková

Pavel Loyda

Miroslava Dofková

Romana Fridrichová (Sedláčková)

Září:

Marcela Marková

Thomas Severin

Eva Loydová

Radek Loyda

Jiří Marek st.

Marika Gazdágová

Eliáš Marek

Štěpán Marek

Alexandr Yuhas

Lukáš Křehlík

Jiří Šimek

BRUNTÁL:

Červenec:

Věra Králová

Slavomír Darida

Jiří Darida ml.

Martin Kielar

Srpen:

Bohuslav Darida

Dagmar Kadlíková

Natálie Waldová

Září:

Eugenie Daridová

Antonín Kadlík

Co se stalo před padesáti dvěma lety

Výrazná stopa rodiny Davidových

• Rodina Davidových, rok 1974

Před 52 lety, v roce 1972, se do Krnova přistěhovali manželé Helena a Jan Davidovi. Výjimeční byli tím, že kromě třech vlastních dětí (Jakuba, Magdalény a Jana) přijali pod svou střechu šest dětí z dětských domovů (Jiřinu, Elišku, Karla, Ladislava, Pavla a Petra). Jako rodina zanechali v našem sboru výraznou stopu. Stáli v centru sborových aktivit, kde se zapojovali jak manuálně, tak duchovně. Před třiceti čtyřmi lety, v r. 1990, se odstěhovali. Zeptali jsme se jich, jak vzpomínají na Krnov.

Do manželství jsme vstupovali s tím, že chceme kromě vlastních dětí i děti, kterým by snad u nás bylo lépe než v dětském domově. Byli jsme zapojeni do projektu SOS dětských vesniček. Helena jako uchazečka o matku-pěstounku, já na stavbě první vesničky v Doubí u Karlových Varů. Dostala se k nám informace, že v severomoravském kraji zřizují pěstounské rodiny. Paní ředitelka v Ostravě (měla na starosti koordinaci této iniciativy) řekla, že hledají pěstounskou rodinu pro okres Bruntál –

domeček bude připraven v Krnově. Znal jsem skoro celou republiku, ale ve Slezsku jsem byl nejdál v Opavě. „Krnov nám sice nic neříká, ale dobře, půjdeme do Krnova,“ řekli jsme si tehdy.

Psal se rok 1972. V té době ještě nevalilo, že jsme křesťané. Následoval přesun do Krnova. V řadovém domku na Svatováclavské ulici (tenkrát ul. Zápotockého) jsme museli ještě dokončit opravy s pomocí našeho svědka ze svatby Bedřicha Marka. Brzy jsme zakotvili v evangelickém sboru, kde si naše děti našly kamarády v dětech Maláčových, Kielarových, Sedláčkových a Šalových.

Helena byla zaměstnankyně Okresního úřadu. Když se nám v květnu narodil Jakub, měla koncem roku na starosti už 7 dětí. Vztah k okresu byl několik let korektní: my od vás nic nechceme, chceme žít jako normální rodina. A skutečně – do výchovy nám nemluvili, jen paní psychologka přijela občas na návštěvu. Po čase se to ale změnilo. Někomu na okrese začalo vadit, že s dětmi chodíme do kostela. Přijel vedoucí sociálního od-

• Rok 1977, nedělní škola s učitelem Bedřichem Markem

boru: „Děti musíte vychovávat v duchu socialismu. Se svými vlastními dětmi si do kostela chodíte, ale s těmi **našimi** ne.“ „Ale všechny děti jsou přece **naše**. Nemůžete je dělit na **naše a vaše**,“ říkáme jim. „V tom případě vám **naše děti** musíme vzít a vrátit do dětských domovů,“ vyhrožoval vedoucí. Tak jsme nějakou dobu do kostela nechodili. Pak nás napadlo řešení: děti půjdou napřed a my kus za nimi, aby to nebylo nápadné.

Paní Kalendová, vedoucí **odboru péče o děti**, nechtěla, aby se děti vrátily do ústavů, a tak nám navrhla: přejděte do individuální pěstounské péče (nebudete naše zaměstnankyně), příspěvek budete mít na dítě 200 korun měsíčně, najdete si vlastní bydlení a dovolíme vám, aby se děti jmenovaly Davidovi. Vše bylo nutno vyřešit do roka. Bydlení jsme sháněli všude možné: v Krnově, na Vsetíně, na různých prázdných farech – ale nic vhodného. Byli jsme se také podívat na nedostavěný domek v Krnově na Boční ulici. Ten se nám líbil. Nebyl však ještě na

prodej, majitelé se právě rozváděli. Pak jednou přišel za mnou majitel pan Kalina: „Dům je volný, můžu vám ho levně prodat, polovinu bych stejně musel dát bývalé ženě.“ A tak jsme se dostali na Boční ulici, kde jsme do roku 1990 bydleli.

Dům Davidových byl otevřen návštěvám v kteroukoliv denní dobu (možná i noční). Na velké zahradě se scházely děti, mládež hrála často volejbal, opékaly se burty a vedly diskuze. Děti rostly, tvořily postupně nedělní školu, pak mládež, na kterou se nabalovali další mladí. Bylo to velké obohacení nejen pro sbor.

Po celou dobu nám sbor byl oporou. Děti dodnes vzpomínají na bratra Kielara, který se jim věnoval, stejně jako rodina Maláčova. A dnes? Rádi si připomínáme život v krnovském sboru a také konkrétní lidi, když otvíráme časopis Dobrý Pastýř.

Vsetín, Jan a Helena Davidovi

• Davidovi před domem, Vsetín

YMCA ORLOVÁ VÁS ZVE NA

LETNÍ TÁBOR PRO VŠECHNY DOBRODRUHY

Je ti mezi 9-14 lety? Chceš zažít velké dobrodružství bez wi-fi? Pak si zapiš do diáře!

14.-21.7.2024
SPÁLOV

Bližší informace budou průběžně uveřejňovány na www.ymcaorlova.cz
či na FB @ymcaorlova

